

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
АПЕЛАЦИОНИ СУД БРЧКО ДИСТРИКТА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
Број: 96 о К 106822 17 Кж
Брчко, 23.01.2018. године

У ИМЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ!

Апелациони суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, у вијећу састављеном од судија Иље Клаић, као предсједника вијећа, Срђана Недић и Маиде Ковачевић, као чланова вијећа, уз учешће Љиљане Лукић, као записничара, у кривичном предмету против оптужене С. М. из Б., због кривичног дјела Лажно пријављивање из члана 341. став 4. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 33/13, 26/16 и 13/17), одлучујући о жалби браниоца оптужене, С. М.1, адвоката из Б., поднесеној против пресуде Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 106822 17 Кпс од 02.11.2017. године, након јавне сједнице вијећа одржане дана 23.01.2018. године, у присуству тужиоца Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине Амеле Мустафић и браниоца оптужене, а у одсутности оптужене, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптужене С. М. и потврђује пресуда Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 106822 17 Кпс од 02.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 106822 17 Кпс од 02.11.2017. године, оптужена С. М. оглашена је кривом да је радњама описаним у изреци те пресуде починила кривично дјело Лажно пријављивање из члана 341. став 4. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па јој је суд примјеном члана 337. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине издао казнени налог, те примјеном чланова 60., 61. и 62. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине изрекао условну осуду, којом јој је утврдио казну затвора у трајању од 30 (тридесет) дана, која се неће извршити уколико у року од 1 (једне) године не почини ново кривично дјело.

На основу члана 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“ број 34/13 и 27/14), оптужена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка у износу од 555,00 КМ и паушал за рад суда у износу од

100,00 KM, све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је поднио бранилац оптужене С. М., адвокат С. М. 1 (у даљем тексту бранилац оптужене) због повреде Кривичног закона из члана 298. став 1. тачка д. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и одлуке о трошковима кривичног поступка. На крају жалбе бранилац оптужене је предложио да овај суд уважи жалбу и преиначи првостепену пресуду, тако што ће оптужену ослободити трошкова кривичног поступка или да се у том дијелу првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Тужилаштво Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (у даљем тексту тужилац) поднијело је одговор на жалбу браниоца оптужене, у којем сматра да је жалба потпуно неоснована, па је предложио да овај суд одбије жалбу као неосновану и пресуду Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине потврди у цјелости.

На јавној сједници вијећа овог суда, одржаној дана 23.01.2018. године, бранилац оптужене је изјавио да остаје код свих навода из жалбе и приједлогу, јер нису трошкови које је оптужена обавезана да плати настали поводом овог кривичног поступка.

Тужилац је изјавила да у цјелости остаје код одговора на жалбу и приједлогу да се жалба браниоца одбије као неоснована.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у складу са чланом 306. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, односно у границама жалбених навода, а по службеној дужности да ли је на штету оптужене повријеђен Кривични закон, након чега је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Жалба браниоца оптужене је неоснована.

Неосновано се жалбом браниоца оптужене приговара да је првостепени суд погрешно одлучио када је оптужену обавезао да плати трошкове кривичног поступка, те да је првостепени суд таквом одлуком прекорачио своја овлашћења. У погледу истакнутих жалбених основа којим се жели довести у питање правилност побијане одлуке, изостала је увјерљива аргументација, која основано указује на неправилност првостепене одлуке, са аспекта истакнутог жалбеног основа, односно одлуке о трошковима кривичног поступка.

За разлику од браниоца, овај суд сматра да је првостепени суд правилно поступио када је оптужену након што је ју је огласио кривом за кривично дјело за које се терети на основу члана 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине обавезао да плати трошкове кривичног поступка у наведеном износу, као и паушал за рад суда. Одредбом члана 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине чијом правилном примјеном је првостепени суд обавезао

оптужену да плати трошкове кривичног поступка, ставом првим прописано је кад суд оптуженог огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да надокнади трошкове кривичног поступка. Одредбом члана 185. (врсте трошкова) Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, ставом 1. прописано је да су трошкови кривичног поступка издаци учињени поводом кривичног поступка од његовог покретања до његовог завршетка, а ставом 2. под тачком а. у трошкове поступка спадају и трошкови за свједоке, вјештаке, тумаче и стручна лица и трошкове увиђаја. Управо ради се о трошковима који су настали поводом извршеног вјештачења по вјештаку за графологију Г. Љ., а по наредби Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. На наведену одредбу члана 185. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине се позива и бранилац у жалби, али, по оцјени овог суда, исту погрешно тумачи и погрешно закључује да се не ради о издацима учињеним поводом овог кривичног поступка. При томе бранилац се позива на наредбу Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број Т18 о КТАПО 0010127 16 од 06.09.2017. године да се истрага неће спровести. Трошкови које је првостепени суд обавезао да надокнади оптужена, су трошкови настали управо по пријави оптужене коју је поднијела Полицији Дистрикта, па је поводом исте било нужно извршити и вјештачење по вјештаку графологу Г. Љ., а о чему се у наредби Тужилаштва говори на страни трећој, задњи пасус и страни четвртој, први пасус.

Приликом издавања казненог налога оптуженој тужилац није тражио да првостепени суд обавезе оптужену да сноси трошкове кривичног поступка, јер то тужилац није ни дужан да захтијева, будући да првостепени суд ту обавезу има уколико оптужену огласи кривом, односно да одлучи о трошковима поступка, а на основу члана 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, чијом правилном примјеном је првостепени суд и обавезао оптужену да надокнади трошкове који су и настали у вези поступка у односу на њу. Наведени доказ односно налаз вјештака Љубомира Гогић приликом издавања казненог налога није био ни провођен, као што и бранилац наводи, јер за то није било ни потребе у поступку издавања казненог налога, али то не значи да суд није дужан да оптужену обавезе да надокнади одређене трошкове који су до тада настали, као што бранилац погрешно закључује. У ситуацији да је наведени вјештак презентовао свој налаз, то би свакако повећало трошкове кривичног поступка, поред већ утврђеног износа од 550,00 КМ, ти трошкови би били увећани за долазак вјештака из Бања Луке и за одбрану налаза, што би сигурно знатно увећало трошкове поступка. С тим у вези, бранилац погрешно приговара да налаз као доказ није извођен, али да је ипак првостепени суд обавезао оптужену да надокнади трошкове. Бранилац погрешно сматра да су трошкови изазвани потребом да се изврши вјештачење, трошкови настали у оквиру рада Тужилаштва, те да оптужена није могла бити обавезана да надокнади наведене трошкове. Из наредбе Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине од 06.09.2017. године, на коју се бранилац позива у жалби, а о чему је већ напријед било говора, указује се да се ради о трошковима насталим у вези оптужене С. М., а што додатно указује на неоснованост жалбе браниоца оптужене. Наведени налаз вјештака графолошке струке је уврштен у доказни материјал у поступку против оптужене, у који је првостепени суд у поступку издавања казненог налога извршио увид, о чему првостепени суд говори на

страни другој, четврти пасус образложења побијане пресуде. Такође, у оптужници против оптужене, на страни другој тужилац је предложио доказе, и под тачком 2. став 9. у доказни материјал против оптужене предложен је налаз и мишљење Г. Љ., вјештака за област вјештачења докумената, рукописа, потписа и новчаница од 18.06.2017. године, а у који је, као што је већ наведено, првостепени суд извршио увид у поступку издавања казненог налога оптуженој С. М. Из наведеног произилази погрешна тврдња браниоца да трошкови вјештачења нису настали у овом поступку, везујући се за други број предмета, а који је настао и оформљен по поднесеној кривичној пријави оптужене.

Није било основа да се оптужена ослободи обавезе плаћања трошкова кривичног поступка, будући да је оглашена кривом, а да је као доказ за утврђивање њене кривице управо налаз вјештака графолога Г. Љ., а чије трошкове је било нужно да плати оптужена будући да је оглашена кривом. Оптужена није особа лошег имовинског стања па да се ослободи обавезе плаћања трошкова, на чему није ни одбрана инсистирала, што у жалби наводи, јер се ради о лицу са редовним примањима и која је у могућности да плати наведене трошкове настале током кривичног поступка у којем је оглашена кривом, као што је правилно утврдио и првостепени суд.

Будући да првостепени суд приликом доношења побијане одлуке није починио пропусте на које се жалбом браниоца неосновано указује, а ни повреде Кривичног закона на које овај суд пази по службеној дужности, жалбу браниоца је на основу члана 313. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине одбио као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Били су то разлози због којих је одлучено као у изреци ове пресуде.

ЗАПИСНИЧАР

Љиљана Лукић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Иљо Клаић